

tápokat vételezett csőrén keresztül a csipeszből, a szem cseppentőjéből. Ezt próbáljuk leutánozni kényszerűen, amikor ő itt, aki a szobánkban alszik e gépzaj közben is, amit, Kassák, versünk ver, meghalna a hő piros fény nélkül, s ha tartalmaz lé nem jutna belé legalább, hogy visszatérjen máskor oly természetes magtáplálékához, ebből azonban most csak éhhalál mennyiségeket szemelget, s az egész egyáltalán csoda a téglafalon túl, olyan, mi-is, ami ösztövéren összetart minket, és a szavak egybecsengése csak mint a fülé, ér valamit, bármi, a fenyegető semmiségnél többet ígér legalább a hihető ámitásnak, mely mind ez igyekezeteké, és igyekszünk, hogy kiérjünk legtermészetesebb közegünkből, ott, visszatekintve természetellenességére, lássuk, mi mód nem létezhet más út, csak áttörni ezen, és ha egymás halálaiként: egyik felől tudva csak, hogy mi élünk tovább, de mit ér ez, ha semmit se tudunk az ő eszméléséről, mely a nemléte, s hogy abban miféle hely jut nekünk, mely-igen képtelenség, hogy még mi járunk ki valami sírhoz, mi vagyunk azok, akik kedvre és kényre elfelejtjük őt, vagy fontosabb dolgaink s a kényszerűségek másfelé sodornak, s mit tehetünk, ezeket avval, hogy velünk megtehetik dolguk, igazoljuk. Énekelj, madár, vállad közé ejtett fejjel is, ahogy a gépzajt még élve nem hallod, e vers kopogását, álld így is a tétet, mely minket tesz le magasodból, ahová hiányzó félárny szemed s féltér szárnyad nem enged, te túljutott, emelkedni úgysem!

BELÁNYI GYÖRGY

Emlékvers

elment hát el vagy nem is volt tán csak képzelet
s ha nem is volt amikor nincs attól még lehet

emlékét idézi minden nap mert nem múlhat
s csak álom csak remény és az évek elmúltak

bizony ez ilyen már ó az élet az élet
egyre csak van de nélkülünk már el sem férhet

csak így csak itt és mindez olyan mint valami
amit újra és újra be kell majd vallani

meglett a nyár és ez már a tél s de jó de szép
hogy itt vagyunk még itt vagyunk itt csak mintha épp —.

léptek a csöndben léptek a havon s hiába
saját léptét lépheti csak az ember lába

védtelen ég s hű kalap ha a szél alákap
hétfő vagy péntek csütörtök szerda vasárnap

és nap jó napra s van mi nem volt sohasem még
ez hát a boldogság de nincs nincs rá nincs mentés

vagyunk s valaki egyszer ezért még megbocsát
és szívében halkán elsírja értünk magát

s ha volt ha nem már az is lehet csak annyi ez
mintha a csönd lenne az ami helyette lesz

s nem álom se remény mégis mégis oly való
de szólni róla nem lehet nem de várni jó —

Elbeszélem a hallgatásodat

Arra hagyatkozom, ami már nem történhet meg
velem. Nagy, tágas szobákban adják rám az arcom,
amíg részvételen kihallgatom a szívverés-
semet —, lélegző súlyok közt liktet fényesen a
szám. Nem szólanék, hiszen egyre régibb módszer már
tovagörgetni a csend lusta tömbjeit, s egyre
fontoskodóbb azt hinni, így a jó. De hiába
ez is. Csak szavakat hordhatok a szádra, hogy a
hallgatásod még elbeszéljem, s hogy egyszerre majd
ugyanazt hallgassuk el mindketten. Akkor szólj te,
ha boldoggá tesz az is, hogy nem mondod.

Elválnak

azért fától a szelek, egymástól is el a jó
füvek. Fény zárja le az egek alját, de úgy áll
magában a világ, mintha valamire itt még
szüksége lenne. És az álmok csak felhúzzák
a leomlott falakat, a madarak pedig újra
és újra könnyörtelen felmutatják, hány határa
van az éjnek. Lassan hát kitarják szívüket a
tárgyak. Szél jár vissza egy messzi síkról, s míg a fák
némán elfordulnak, én elmondom, hogy ezekről
és ezekről és ezekről a dolgokról szoltam.